

Přesně v tu chvíli slyším, jak mi v hlavě rezonují ta slova. Mám jich plnou duši, plnou hlavu, zaplavují mě úplně celou. „Kdybys věděla...“ Středa 1. března. Obvyčejný den na konci zimy, která se roztahuje nad Paříží. Čekárna, kde sedíme už dvacet minut, je vklíněná mezi dva vchody neurologického oddělení dětské nemocnice. Můžeme odtamtud vidět každého, kdo tudy projde. Pokaždé, když se otevřou nějaké dveře, zastaví se mi dech. Doufám, ale také se toho bojím, že se objeví tvář neuroložky; a že budu konečně znát pravdu. Od jejího včerejšího telefonátu se mi čas nekonečně vleče. „Už víme, čím trpí vaše dcera. Přijďte zítra ve tři odpoledne, popovídáme si. Samozřejmě i s manželem.“ Od té doby čekáme.

Loïc je tady, vedle mě, bledý, napjatý. Vstává, chodí sem tam, vrací se, zase si sedá, bere do ruky časopis, odloží ho. Chytí mě za ruku a tiskne ji ze všech sil. Druhou rukou si hladím své zakulacené břicho. Jako bych chtěla uklidnit ten malý život, kte-

rý v něm už pět měsíců roste. Instinktivní ochrani-
telské gesto.

A v tu chvíli to slyším: „Kdybys věděla...“ Tahle věta se mi právě vryla do nejhlubších hlubin duše. Nikdy už nezmizí. A hlavně nikdy nezapomenu, jakým způsobem mi vytanula na mysl: měla v sobě utrpení a uspokojený klid toho, kdo ví, kdo ví všechno. Ona sama v sobě zahrnovala utrpení, které poznamená náš život o několik minut později. Navždycky.

Konečně přijde lékařka. Pozdraví nás, omluví se za zpoždění a odvede nás do izolované místnůstky na konci chodby. Jsou tu s námi ještě dvě další osoby, s jednou jsme se už setkali, je to specialistka na poruchy metabolismu.

Když nám představí tu třetí, sevře se mi srdce: je to psycholožka. A vtom mě znenadání zaplaví slzy. A to ještě nic nevím. Protože jsem to najednou pochopila: „Kdybys věděla...“

Není bouřka, přesto všechno bouří. Věty ke mně docházejí zredukované na to základní. „Vaše holčička... těžká genetická choroba... metachromatická leukodystrofie... degenerativní postižení... naděje na velmi omezený, krátký život...“

Ne.

Můj mozek to odmítá pochopit, moje mysl se vzpírá. Tady přece není řeč o mé Thaïs; to není pravda; neseďm tady; to není možné. Tisknu se k Loïcovi, své opoře.

Zatímco se mi všechno mele v hlavě, rty se mi zakrouhlí a já bojácně pronesu větu: „A co naše příští dítě?“

„Existuje riziko, že bude také postižené. Je tu pětadvacet procent naděje...“

Blesk zasáhl. Pod nohama se nám rozevřela propast. Budoucnost přestává existovat. Přesto v tomhle děsném okamžiku nabývá na několik krátkých, ale rozhodujících vteřin vrch náš pud sebezáchovy. Touha přežít. Ne, nechceme to vědět, než se dítě narodí. Chceme je. Je to život! Maličké světýlko na ebenově černém obzoru.

Diskuse pokračuje bez nás. Nemáme už sílu. Jsme jinde, nikde. Teď se musíme zvednout a odejít z té místnosti. Vypadá to úplně bezvýznamně. Ale přes to jde o jednu z nejtěžších věcí, které musíme udělat. Neboť ten pohyb nás brutálně vrhne do přítomnosti, do našeho života, kde od nynějška nebude nic jako dřív. Je to symbolické: musíme se po tom šoku zvednout a žít dál. První krok. Krůček, ale pořád je to krok.

Rozejdeme se před nemocnicí, vyděšení, zlomení, prázdni. Loïc se vrací do práce. Nic nás nepřipravilo na katastrofu takových rozměrů.

Vracím se domů jako automat. A tam, sotva otevřu dveře, ji uvidím. Naši Thaïs... Stojí ve dveřích se svým širokým úsměvem, růžovými tvářičkami, šibalským výrazem a světlými vlásy. Je tady, šťastná, rozzářená, nezbedná, důvěřivá. A dnes, prvního března, má narozeniny. Jsou jí dva roky.

Thaïs je holčička jako všechny ostatní. Nebo aspoň taková byla ještě před hodinou. Až do tohoto dne ji odlišovalo od jiných jen její datum narození: 29. února. Den, který je v kalendáři jenom jednou za čtyři roky. Takže má narozeniny pouze v přestupných letech. Loïca to uchvátí. Šťastně prohlašuje, že jeho dcera bude stárnout pomaleji. Tohle je její jediná odlišnost. A pak ještě její zvláštní chůze. Je rozkošná, ale trochu váhavá. Všimla jsem si toho na konci léta. Strašně ráda pozoruju stopy malých nožek ve vlhkém písku. A tak jsem si na jedné vlahé pláži v Bretani všimla, že Thaïs chodí opravdu dost zvláštně. Paleček se jí stáčí ven. No co, ale chodí, a to je podstatné. Možná má nanejvýš problém s plochýma nohama.

Ale abych si uklidnila svědomí, jdeme na podzim k ortopedovi. Nic neobjeví a poradí nám, abychom počkali rok, jestli se všechno samo neurovná. Ale rok je pro rodiče moc dlouhá doba. Navíc názor dvou lékařů je lepší než názor jednoho. Proto jsme si sjednali návštěvu v dětské nemocnici. Tam nám řekli totéž.

„Nevidím žádný problém, alespoň ne ortopedický,“ prohlásí lékař. „Ale pro jistotu zajděte za neurologem. Možná přijde na nějaké vysvětlení.“

Nemáme strach: víme, že Thaïs není nic vážného. Jinak by to už lékaři věděli.

Je konec října. Jsme na vrcholu blaha. Po Gasparovi, jemuž budou brzy čtyři, a Thaïs čekáme v polovině července třetí dítě. Zakrátko se přestěhujeme do většího bytu. Naše profesionální kariéry se slibně

rozvíjejí. A milujeme se! Krátce, život je nádherný..., jen kdyby nebylo té nožky naší Thaïs, která se pořád při chůzi divně kroutí...

Neuroložka nás objedná až na konec roku. Nespěcháme. Ačkoli si učitelka v mateřské školce a ředitelka rodinných jeslí všimly, že se Thaïs lehounce chvějí ruce..., a také se domnívají, že se poslední dobou neusmívá jako obvykle. Je to pravda, ale nijak se neplašíme. Thaïs určitě reaguje na dosud neviditelnou přítomnost dalšího dítěte. Neví, jak se s tím vyrovnat, zneklidňuje ji to. Ano, tohle je určitě ten důvod. Ale jinak se vyvíjí úplně stejně jako ostatní holčičky jejího věku. Zpívá, směje se, povídá, hraje si, projevuje nadšení.

Neuroložka ji prohlédne a potvrdí všechny tyhle Thaïsiny dovednosti, ale přesto si vyžádá sérii vyšetření. Na začátku tohoto roku je magnetická rezonance naprosto normální. Dobrá zpráva? Ne tak úplně, domnívají se lékaři. Musí se vysvětlit ta zvláštní chůze. Diagnóza je stále nejasná. Thaïs musí znovu podstoupit trochu bolestnější vyšetření: odběr krve, lumbální punkci, biopsii kůže. Hovoří se o nemocech metabolismu, ale my nevíme, co to znamená, a nikdo nám v tu dobu nedá přesnou odpověď. Potom si pozvou nás dva, Loïca a mne, a odeberou nám krev. Podstupujeme všechno bez reptání a s důvěrou; nemáme ani zdaleka tušení, natož nějaké podezření, co nás čeká. A přesto se nám v několika dnech život otřese v základech.